

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 10.

Anden Session.

4de Møde.

Torsdagen den 10de October.

(Forts.)

Formanden: Rigsdagsmanden for Kjøbenhavn's 5te Valgkreds har Ordet, for at gjøre en kort Bemærkning.

David: Jeg vilde kun bemærke, at jeg ikke kan tage Hensyn til de Steder i Finantsministerens Foredrag, hvor jeg ikke maa have været saa heldig at være bleven forstaaet af ham; naar mit Foredrag er trykt, vil det vise sig, om Grunden dertil ligger hos mig, eller om det blot ligger i, at han ikke har kunnet høre, hvad jeg sagde. Jeg vil derimod blot tilslade mig ganske kortelig at imødegaae den første af hans Bebrejdelser — jeg troer, at det ikke vilde være vanskeligt at imødegaae dem alle —, men, naar den ærede Finantsminister synes at have bebrejdet mig, at jeg mener, at man har havt Ret til ikke at tage Hensyn til Retfærdigheden af Kjøbenhavns Beskatning, og at det ikke vedkommer den nærværende Sag, og at jeg ialtsald skulde bevise, at Kjøbenhavn er overbebyrdet, saa maa jeg hertil svare, at, naar man tager Consumtionen og Brandevinsafgiften med, saa mener jeg, at dette Beviis allerede foreligger i hvad derom hidtil er trykt og indgivet til Regjeringen, og det forekommer mig, at denne Bebrejdelse er saameget mere paa-faldende, som det i Finantsministerens egen Opsats derom hedder: „men ligesom det danske Cancellie og Rentekammeret ingenlunde vare enige i de da af Communalbestyrelsen opstillede Beregninger, og Spørgsmaalet vistnok i alt Fald tør kaldes tvivlsomt, forsaavidt dets Løsning paa en uimodsigelig Maade overhovedet kan ansees mulig, saaledes turde der vel være mindre Anledning til at inddrage det under den nærværende Sags Behandling“. Af disse

Ord synes det mig at fremgaae, at der dog ligger Aftstykker for Regjeringen, om hvilke det kun hedder, „at Sagen synes tvivlsom“, og dernæst, at Finantsministeren virkelig har sagt, at der ikke er Anledning til nu at inddrage dette under Sagens Behandling; paa den Grund maa det ogsaa være, at han troer, at, hvad man har at undersøge, kun er, om en Beskatning kan kaldes hensigtsmæssig, dernæst, om man er istand til at undvære den, og for det Tredie, hvorledes Erstatningen skal fordeles, isald man ikke er istand til at undvære den. Men den Forudsætning, at der ikke skal tages Hensyn til Beskatningens Retfærdighed, er i det Hele ogsaa Hovedforskjellen imellem Finantsministerens og min Ansuelse, thi jeg mener, at man ved denne Leilighed, hvor man mere eller mindre vil omordne Skatteforholdene, ikke kan undgaae at undersøge, om Kjøbenhavns Beskatning er retfærdig eller ikke, og, isald man ogsaa af finantsielle Grunde skulde ansee det ugvørligt for Diebliffet at omordne Kjøbenhavns Beskatning, saa tillader jeg mig dog at troe, at man ikke skal bidrage til at udbrede den Forestilling hos Folket eller søge at opvække Tanken om, at disse Forholds Omordning ikke vilde være væstelig for Hovedstaden i samme Grad som for Kjøbstæderne, eller at de skulde være saaledes begrundede i Hovedstadens Velstand og øvrige Forhold, eller at der virkelig nu kan reises grundet Tvivl om, at det skulde være retfærdigt at omordne dem efter Lighedsprincipet.

Broberg: Jo mere levende jeg erindrer, hvor stor en Kraft og hvor stort et Mod, der udfordredes for den ærede Finantsminister til at gennemføre saa gennemgribende Forandringer som Ophævelsen af den jydsk Soldsgrændse og Ophævelsen af Consumtionen, desto mere